

Arrest

nr. 212 624 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 juni 2017 en dient op 21 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2018 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khosh Gumbad van het district Behsud in de provincie Nangarhar. U bent Arabier van etnische origine.

Uw problemen begonnen begin 2016. U ging reeds een half jaar naar de madrassa in uw dorp toen er taliban leden kwamen ronselen onder de studenten. U werd verteld dat zij u een week later zouden komen ophalen. Eenmaal thuis was u kleren aan het inpakken toen uw moeder u betrapte. U vertelde alles aan uw ouders, waarop zij hun weerstand tegen uw rekrutering lieten blijken. Zij lieten u niet langer naar de madrassa gaan. Uw medestudenten kwamen u twee dagen later halen, maar uw moeder stuurde hen weg met een smoesje. Hetzelfde herhaalde zich nogmaals twee dagen later. Nog eens drie dagen later kwam uw leerkracht. Uw moeder stuurde hem door naar uw vader, die hem wegstuurde. Hierop besloten uw ouders dat u het land moest verlaten.

U heeft Afghanistan verlaten in januari 2016 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U vroeg asiel aan in Oostenrijk in april 2016. U wachtte niet op de beslissing en reisde door naar Frankrijk, alwaar u in november 2016 asiel aanvraagde. Na enkele maanden, nog voor een beslissing genomen werd in uw dossier, reisde u door naar België. U kwam in België aan op 19 juni 2017, waarna u hier 21 juni 2017 asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara's van uw oom en vader (kopieën), een attest van de erkenning van de handicap van uw vader (kopieën) en de twee enveloppes waarin u bovenstaande zaken verstuurd werden (originelen). Tevens legde u na uw gehoor bij het CGVS een brief van het districtshuis (kopie) neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolging door de taliban. Er zijn immers elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw identiteit. Zo heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart Tadzjiek te zijn. Op uw eerste gehoor bij de DVZ wijzigt u echter plots uw etnische origine naar 'Arab' (CGVS Vragenlijst, p.3). U bevestigt nogmaals op het CGVS dat u geen Tadzjiek bent (CGVS, p.3). Gevraagd waarom u een andere origine vermeldde, kan u geen afdoend antwoord bieden. U zegt dat u zich vergist heeft omdat u astma hebt (CGVS, p.3), hetgeen geen steek houdt. Bovendien haalt u dezelfde reden aan wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw moeder tijdens uw verklaringen bij het CGVS plots een andere achternaam krijgt (namelijk 'S(...)') in plaats van 'Y(...)') dan in uw verklaringen op de DVZ (DVZ Verklaring, p.5). Er wordt u gevraagd waar de foutieve achternaam, namelijk 'Y(...)') dan wel vandaan heeft. U beweert het zomaar 'uitgevonden' te hebben (CGVS, p.3). U weet overigens niet wat haar achternaam was alvorens zij trouwde (CGVS, p.3). Gezien haar broer, en dus uw oom, vlakbij jullie woont, zou u zijn huidige en dus ook haar vorige achternaam moeten kennen (CGVS, p.5). Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over de madrassa waar u les volgde, de medeleerlingen en het personeel vaag en niet doorleefd zijn. U geeft aan dat u maar liefst vijf dagen per week naar de madrassa ging, en dit gedurende minstens een half jaar lang (CGVS, p.5). Toch kan u slechts twee van uw klasgenoten bij naam noemen (CGVS, p.9). Nochtans zijn er meerdere klasgenoten bij u thuis langsgesproken (CGVS,6) én zaten jullie nagenoeg dagelijks samen in de les

(CGVS, p.5). U geeft aan dat zij van 'andere dorpen' kwamen (CGVS, p.9), hetgeen niet kan verklaren waarom u hun namen niet kent. Bovendien weet u nauwelijks iets te vertellen over de werknemers binnen de madrassa. U geeft aan dat er drie leerkrachten (= Mawlawi's) werkten en een reciteur (=Qari). U geeft volgende namen: Qari A(...) A(...), wat u erna wijzigt naar Mawlawi A(...) A(...), Mawlawi L(...) M(...), Mawlawi S(...) U(..) R(...) en Qari S(...). U weet van geen enkel van hen tot welke stam zij behoren. U weet ook van geen enkel van hen waar zij vandaan komen. U weet enkel dat zij alle vier Pashtou spraken (CGVS, p.8). U weet zelfs niet wat de link is tussen hen en de talibanleden die langskwamen (CGVS, p.9). U weet ook niet wie de persoon was die naar de winkel van uw vader kwam (CGVS, p.8). U wordt geconfronteerd met uw beperkte kennis, maar u kan geen afdoende uitleg bieden hiervoor (CGVS, p.9).

U kan tevens niet duiden waarom u überhaupt naar de madrassa ging. Gevraagd waarom uw broer niet mee ging naar de madrassa, gezien zijn toenmalige leeftijd van reeds dertien jaar, geeft u aan dat uw ouders 'schrik hadden dat hij ontvoerd zou worden' en dat hij 'te jong' zou zijn (CGVS, p.8). Als u gevraagd wordt waarom u dan wel ging, zegt u dat dat was omdat u 'jong' was (CGVS, p.8). Deze tegenstrijdigheid en bevreemdende uitleg zetten uw geloofwaardigheid nog verder op de helling.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg niets weet over uw vervolgers, wat ervoor zorgt dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun agressie ten opzichte van u. U kent de link niet tussen de taliban en de madrassa waarin u les volgde (CGVS, p.9). U heeft geen idee hoe de leider van de groep talibs heet, noch kent u namen van deze talibs (CGVS, p.9). U weet niet waar zij vandaan komen. U weet enkel dat het 'allemaal Pashtounen' zijn (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om de naam van enkele lokale talibancommandanten te geven, geeft u enkel de naam 'Mawlawi Ahmad Sjah', maar u weet niet wat zijn functie is. U weet wel dat hij van dezelfde stam is. Hij zou ook contacten hebben met uw neef. U wordt erop gewezen dat aangezien hij tot dezelfde stam behoort en hij in contact stond met een familielid van u, er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u meer informatie over hem kan verschaffen. Maar u geeft opnieuw aan niets over hem te weten (CGVS, p.9). U wordt gevraagd om meer namen van lokale talibancommandanten te noemen, waar u niet in slaagt (CGVS, p.9). Het is zeer opmerkelijk dat u zo weinig weet over uw vervolgers, de medewerkers van de madrassa, uw medeleerlingen en eigen vrienden. Nochtans geeft u zelf aan dat: 'als er daar iets gebeurt in mijn thuisdorp, dan komt iedereen dat te weten' (CGVS, p.9). Het is dus uiterst bevreemdend dat u zelf zo'n gebrekkige en vage kennis tentoonstelt hieromtrent.

Bovendien wordt u meerdere keren gevraagd of u ja dan nee gedwongen werd gerekruteerd door de taliban, maar u antwoordt niet op de vraag (CGVS, p.10). U kan ook niet duiden waarom de taliban net u zou willen rekruteren, daar u geen profiel hebt dat voor hen een speciaal nut kan dienen. Bovendien maakt u duidelijk niet gewillig te zijn om de taliban te vervoegen. U kan hierop niet antwoorden maar herhaalt slechts uw asielrelaas (CGVS, p.10). Uw verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban stemmen echter niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u ze beschrijft, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Gelet op de vaststellingen hierboven, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde vervolging door de taliban.

Bovendien bent u inconsistent omtrent uw profiel als ongeschoolde jongen die in de shop van zijn vader werkte. U claimt niet naar school te zijn gegaan omdat er geen school was in uw dorp. Gevraagd waarom u dan niet naar een school in Jalalabad ging, claimt u dat u 'niet wist' of er wel een school was in de grootstad (CGVS, p.4; p.7). U verklaart echter zelf dat u op slechts 'twintig minuten' van Jalalabad woont (CGVS, p.4). Het is dus weinig waarschijnlijk dat u niet zou geweten hebben dat daar scholen zijn.

Er kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de functie die u uitvoerde in de winkel van uw vader. Eerst ontkent u op het CGVS dat u ooit gewerkt zou hebben (CGVS, p.5). Slechts na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ waarin u zei dat u wel degelijk een job heeft uitgeoefend in Afghanistan (DVZ Verklaring, p.5), geeft u toe in de winkel van uw vader te hebben gewerkt (CGVS, p.5). Hierover legt u echter dusdanig vage verklaringen af, dat er niet kan aangenomen worden dat u die functie werkelijk heeft uitgevoerd. U slaagt er niet in de meest fundamentele elementen van uw job aan te geven. Zo zou uw job enkel bestaan hebben uit 'de dingen op orde zetten' en 'kauwgom verkopen'. U kan geen gedetailleerdere info geven over uw jobinhoud wanneer u daar om gevraagd wordt (CGVS,

p.4). Zo kan u niet aangeven wat de door u verklaarde 'gevaarlijke dingen' zijn die uw vader niet verkocht (CGVS, p.4). U kan van geen enkel product de vraagprijs geven (CGVS, p.4). U weet niet wat het inkomen is wat uw vader genereerde met de winkel waarin u werkte (CGVS, p.4). De leveranciers van de goederen kwamen volgens u wekelijks langs. Toch weet u niet wie zij zijn en kan u geen namen opnoemen (CGVS, p.4).

Daarenboven legt u uiterst vage en inconsistente verklaringen af wat betreft uw reisweg. Eerst verklaart u dat uw reis begon 'in het midden van de nacht' (CGVS, p.6). Niet veel later beweert u plots niet te weten of het dag of nacht was toen u uw vlucht begon (CGVS, p.6). Meteen daarna verklaart u dan plots weer dat u 's nachts' vertrok (CGVS, p.6). U weet niet welk merk, of welk kleur de auto had waarmee u initieel uit het dorp vluchtte. U heeft er geen idee van waarheen u naartoe gebracht zou zijn met de eerste auto toen u het dorp verliet (CGVS, p.6). Daarenboven weet u niet door welke provincies u gereisd bent binnen Afghanistan (CGVS, p.6). Bovendien geeft u eerst aan dat u 'te voet en per auto' zou zijn gereisd. Niet veel later geeft u aan dat u enkel met bussen en auto's gereisd heeft (CGVS, p.6). U weet ook niet hoe de chauffeurs van de voertuigen heetten (CGVS, p.6). Er reisden ook nog andere mensen met u mee, maar ook over hen kan u niets vertellen (CGVS, p.7). U weet zelfs niet eens hoeveel er aan de smokkelaar betaald werd, noch hoe uw vader in contact is gekomen met de smokkelaar. U weet ook niet of uw vader meteen diende het hele bedrag te betalen of niet (CGVS, p.7). U geeft aan dat de reis betaald kon worden doordat de juwelen van uw moeder verkocht werden. Gevraagd naar hoeveel deze dan opgebracht hebben, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p.7). Er wordt u gevraagd welke regels er afgesproken werden met de smokkelaar in geval van problemen, waarop u opnieuw 'dat weet ik niet' antwoordt (CGVS, p.7). U weet ook niet op welke datum u het land verlaten heeft. U wordt gevraagd naar een maand, maar die kan u niet geven. Wat betreft het jaartal, weet u niet eens zeker of het het einde van 2015, dan wel eind 2016 betrof. U kan niet eens duiden of het voor dan wel na nieuwjaar was. U weet zelfs niet in welk seizoen u het land verlaten heeft (CGVS, p.7). U wordt erop gewezen dat u het seizoen moet kunnen geven, te meer omdat uw familie velden cultiveerde achter de shop en u aan de hand van de gewassen kan afleiden welk seizoen het is. Hierop antwoordt u dat het het 'seizoen van de bloemkool' betreft (CGVS, p.7), wat nog steeds geen tijdsaanduiding is. U slaagt er niet in om basisinformatie te verschaffen over uw eigen vlucht.

De door u voorgelegde documenten kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Betreffende de brief van het districtshuis moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland. De overige documenten bevestigen uw identiteit en de gezondheidsproblemen van uw vader, zaken die in deze beslissing echter niet ter discussie staan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten

Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een

grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een

gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich

buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze har aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 juni 2017. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 2122).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban. Verzoeker vreest eveneens bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De vader van verzoeker is vervolgd door de Taliban.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is.”

En

“Verweerster trekt de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel omdat hij bij het gehoor DVZ twee fouten gemaakt heeft over de achternaam van zijn moeder en zijn etnische origine.

Verzoeker meent dat deze fouten mag geen reden zijn om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken.

Verzoeker meent dat hij gewoon pech heeft dat zijn dossier door z'n dossier behandeld is.

Een dossier behandelaar die voor 2 kleine punten de ongeloofwaardigheid van een asielzoeker in twijfel trekt. Het hoeft geen betoog om uw Raad te overtuigen over de vooringenomenheid van de dossierbehandelaar.

Dit is gewoon het resultaat wanneer verweerster haar taak op schouder van de DVZ ligt. Een gehoor afgenomen door een medewerker van een instantie die totaal een andere beeld en visie heeft over de asielprocedure dan verweerster EN dit zonder bijstand van een raadsman.

Verweerster verzwijgt in haar beslissing over het volgende:

De dag voor het interview was ik ziek, maar ik heb mijn best gedaan om alles te vertellen. Het was een normale dag, ik had wel hoofdpijn.

(CGVS p. 3)

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen. Verweerster heeft niet nagelaten om zijn vooringenomenheid te verbergen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet veel namen kan zeggen van zijn klasgenoten.

Verzoeker is van mening dat hij misleid is geweest door verweerster. Verweerster zei in het begin van gehoor het volgende:

H et enige wat ik van u verwacht is dat u mij zoveel mogelijk informatie geeft en dat u de waarheid vertelt. Verz in zeker geen antwoorden. Als u iets niet weet , mag u dat gerust zeggen.

(CGVS p. 2)

Wanneer verzoeker deze instructie volgt dan werd hij kwalijk genomen omdat hij slecht 2 namen noemde.

Verzoeker kon gewoon 2 of 3 andere namen verzinnen maar hij heeft het niet gedaan.

Resultaat: gestraft geweest.

Verweerster moet asielzoekers niet misleiden.

Verzoeker meent dat hij voldoende informatie gegeven over zijn medarassa. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 8 van het gehoor waarin het volgende staat:

Vertel me eens van de keerkrachten:

[...]werkte voor hen.

Verzoeker wist de etniciteit van deze Qari's.

Verzoeker kon perfect zeggen wat gebeurde met A. N. [...].

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 8 van het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij totaal laaggeschoold is. Verzoeker beheerst zelfs de Afghaanse kalender niet.

Vreemd genoeg gebruikt verweerster dit argument niet om het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan in twijfel te trekken.

Verzoeker gebruikt dit argument niet om uw Raad in verkeerde gedachte te brengen. Verzoeker gebruikt dit argument om aan uw Raad aan te tonen dat verweerster nagelaten heeft om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen omwille van zijn scholingsgraad.

Verzoeker wist ook andere dingen niet. Zo wis hij niet hoe zijn vader smokkelaar gevonden heeft, hoeveel hij betaald heeft;

Verweerster kon gemakkelijk zeggen dat verzoeker niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht.

Wat verweerster in andere dossier geen seconde aarzelt om aan te halen.

Vreemd genoeg heeft verweerster in dit dossier deze elementen niet aangehaald.

Waarom?

Omdat verweerster heel goed weet dat verzoeker laaggeschoold is en dat hij het voordeel van twijfel verdient.

Verweerster stelt dat gedwongen rekrutering niet voorkomt en ze verwijst naar het landeninformatie. In deze landen informatie wordt gezegd dat in bepaalde delen van Afghanistan gedwongen rekruteringen wel voorkomt.

Uw Raad heeft recent een beslissing van verweerster over gedwongen rekrutering nietig verklaard. Het arrest zal later voorgelegd worden aan uw Raad

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Wat betreft artikel 48/5, §3 vw is verweerster in de waar. Verzoeker is afkomstig uit dorp Khoshkombad in de district behsud.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster van oordeel is dat er een IVA voorhanden is in het district Behsud.

Verzoeker begrijpt niet: valt zijn dorp onder subsidiaire beschermingsstatus of valt het niet?

Verweerster verwijst zoveel naar artikel 48/5, §3 vw. EN tegelijkertijd stelt ze

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verweerster stelt dat het district van verzoeker veilig is. Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve en politieke redenering en hij wenst te verwijzen naar de volgende rapporten:

Veiligheidssituatie in Jalalabad en de situatie van de tergukeerders

Verzoeker is van mening dat het hieronder staande rapport van toepassing is op zijn situatie.

25 March 2018 | UN OCHA – UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs

Afghanistan

Monthly update on the humanitarian situation (covering 1 - 28 February 2018)

Afghanistan Humanitarian Bulletin Issue 73 | 1 – 28 February 2018 (Periodical Report, English)

The deadliest single incident in 2017 occurred in downtown Kabul on 31 May 2017: a suicide attacker detonated a truck laden with approximately two metric tons of military grade explosives during the morning rush hour close to the German Embassy and killed 92 civilians and injured 491. There has been no claim of responsibility. [...] "If you do not listen to what women have to say, you miss out on half the knowledge of society", said Toby Lanzer during a short lunch ceremony at his office in Kabul. Humanitarian access and aid worker incidents In February 2018, 12 incidents against aid workers, assets, activities and related to humanitarian access were recorded, compared to 25 incidents reported in January 2018. [...] (IRAN PAKISTAN TAJIKISTAN TURKMENISTAN UZBEKISTAN CHINA JAMMU AND KASHMIR Badakhshan Badghis Baghlan Balkh Bamiyan Daykundi Farah Faryab Ghazni Ghor Hilmand Hirat Jawzjan Kabul Kandahar Kaps. Khost Kunar Kunduz Lgh. Logar Nangarhar Nimroz Nuristan Paktika Paktya Pnjsh. [...] More than half of all respondents are based in Kabul and two fifths in other parts of Afghanistan. Nearly thirty per cent of the responding readers are Country Directors or UN Agency Representatives, more than one fourth are humanitarian programming staff. A total of fifteen per cent work in communications, reporting or as desk officers. [...] Further, approximately \$900,000 is allocated for a project of the Italian NGO EMERGENCY, as an extension of their current CHF project to boost trauma care in Kabul Hospital and the services and referrals from First Trauma Aid Posts, in response to the recent tragic events in the Afghan capital.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1427843/1788_1522159672_2503.pdf

[citaat rapport UNHCR van 2 maart 2018]

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasipatel-20180312-oegavn.pdf

Als Herat en Kaboel niet veilig is voor de burgers dan is het vanzelfsprekend dat Nangarhar evenmin veilig is voor de burgers.

9 April 2018 | IRIN – Integrated Regional Information Network

Afghanistan

Article on internally displaced persons and returnees

As conflict spreads, chronic displacement becomes a powderkeg in Afghanistan (Media Report, English)

"The battle had reached our doorsteps," Mohammad said, standing outside his family's new home: a bare, single room in a compound set amid tents and shanty homes near Jalalabad, the capital of the eastern province of Nangarhar. [...] The displaced and the returnees throng together in swelling districts like Behsud, which curves around urban Jalalabad. In settlements spreading over once-barren land, people live clustered in tents, hastily built structures, or under the open sky. [...] Fighters aligned with IS have injected a new level of volatility into the mix in eastern Afghanistan, where it has carved out an enclave and staged attacks against the Taliban, the government, civilians, and aid groups – including a January attack on the offices of Save the Children [http://www.irinnews.org/news/2018/02/08/afghan-attacks-force-aid-rethink-leave-local-ngos-more-exposed] in Jalalabad

<http://www.irinnews.org/feature/2018/04/09/conflict-spreads-chronic-displacement-becomes-powderkeg-afghanistan> 31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled "Afghanistan overview", states: "The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in Kabul and Herat

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

5 February 2018 | AI – Amnesty International

Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German)

[...]

<http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314190> Jawed Zeyartjahi, 11 dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnestyafghanistan-02-2018.pdf

Het is in die zin niet redelijk van verzoeker te verwachten zich in jalalabad te vestigen. Hij is zeer kwetsbaar en hij bevindt zich in de leeftijd van 18 – 40 zoals het verwoord is in het bovenvermelde rapport.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor de taliban. Zij verklaart dat zij reeds ongeveer een half jaar naar de *madrassa* ging toen zij en de andere leerlingen daar bezoek kregen van een aantal talibanstrijders die er nieuwe leden kwamen ronselen. Volgens de verzoekende partij werd haar en de andere leerlingen verteld dat zij binnen een week zouden worden opgepikt en dat zij enkel wat verse kleren moesten meebrengen. De verzoekende partij zou door haar moeder zijn betrappt toen zij thuis kleren aan het inpakken was. Daarop zou zij haar ouders hebben ingelicht en van hen te horen hebben gekregen dat de taliban niet deugen. De vader van de verzoekende partij zou haar verboden hebben nog naar de *madrassa* te gaan en de ouders van twee van haar medeleerlingen op de hoogte hebben gebracht van het rekruteringsplan van de taliban. De verzoekende partij verklaart dat studenten van de *madrassa* tot tweemaal toe bij de verzoekende partij thuis aanklopten en naar haar vroegen. Haar moeder zou hen hebben gezegd dat zij niet thuis was. Vervolgens zou ook de leerkracht van de verzoekende partij naar haar zijn komen vragen, maar zou haar moeder die hebben doorverwezen naar haar vader, die de leerkracht op zijn beurt zou hebben duidelijk gemaakt dat de verzoekende partij niet meer naar de *madrassa* zou komen. Daarop zou de verzoekende partij op aanraden van haar oom haar land van herkomst hebben verlaten.

De verzoekende partij legt de volgende stukken neer ter staving van haar vluchtrelaas: haar taskara, een kopie van de taskara van haar vader en oom, een kopie van een attest van erkenning van de handicap van haar vader, twee enveloppes waarin de documenten verstuurd werden en een kopie van een brief van het districtshuis.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een deel van de voorgelegde documenten - met name haar taskara en de kopie van de taskara van haar vader en oom - persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. Ook de gezondheidsproblemen van haar vader staan niet ter discussie. De verzendbewijzen tonen enkel aan dat de verzoekende partij post ontving.

Met betrekking tot de brief van het districtshuis moet vooreerst vastgesteld worden dat het een kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asieltrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij de voorgehouden vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook op goede gronden het volgende vaststellen en overwegen:

“Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over de madrassa waar u les volgde, de medeleerlingen en het personeel vaag en niet doorleefd zijn. U geeft aan dat u maar liefst vijf dagen per week naar de madrassa ging, en dit gedurende minstens een half jaar lang (CGVS, p.5). Toch kan u slechts twee van uw klasgenoten bij naam noemen (CGVS, p.9). Nochtans zijn er meerdere klasgenoten bij u thuis langsgesproken (CGVS,6) én zaten jullie nagenoeg dagelijks samen in de les (CGVS, p.5). U geeft aan dat zij van ‘andere dorpen’ kwamen (CGVS, p.9), hetgeen niet kan verklaren waarom u hun namen niet kent. Bovendien weet u nauwelijks iets te vertellen over de werknemers binnen de madrassa. U geeft aan dat er drie leerkrachten (= Mawlawi’s) werkten en een reciteur (=Qari). U geeft volgende namen: Qari A(...) A(...), wat u erna wijzigt naar Mawlawi A(...) A(...), Mawlawi L(...) M(...), Mawlawi S(...) U(..) R(...) en Qari S(...). U weet van geen enkel van hen tot welke stam zij behoren. U weet ook van geen enkel van hen waar zij vandaan komen. U weet enkel dat zij alle vier Pashtou spraken (CGVS, p.8). U weet zelfs niet wat de link is tussen hen en de talibanleden die langskwamen (CGVS, p.9). U weet ook niet wie de persoon was die naar de winkel van uw vader kwam (CGVS, p.8). U wordt geconfronteerd met uw beperkte kennis, maar u kan geen afdoende uitleg bieden hiervoor (CGVS, p.9).

U kan tevens niet duiden waarom u überhaupt naar de madrassa ging. Gevraagd waarom uw broer niet mee ging naar de madrassa, gezien zijn toenmalige leeftijd van reeds dertien jaar, geeft u aan dat uw ouders ‘schrik hadden dat hij ontvoerd zou worden’ en dat hij ‘te jong’ zou zijn (CGVS, p.8). Als u gevraagd wordt waarom u dan wel ging, zegt u dat dat was omdat u ‘jong’ was (CGVS, p.8). Deze tegenstrijdigheid en bevreemdende uitleg zetten uw geloofwaardigheid nog verder op de helling.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg niets weet over uw vervolgers, wat ervoor zorgt dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun agressie ten opzichte van u. U kent de link niet tussen de taliban en de madrassa waarin u les volgde (CGVS, p.9). U heeft geen idee hoe de leider van de groep talibs heet, noch kent u namen van deze talibs (CGVS, p.9). U weet niet waar zij vandaan komen. U weet enkel dat het ‘allemaal Pashtounen’ zijn (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om de naam van enkele lokale talibancommandanten te geven, geeft u enkel de naam ‘Mawlawi Ahmad Sjah’, maar u weet niet wat zijn functie is. U weet wel dat hij van dezelfde stam is. Hij zou ook contacten hebben met uw neef. U wordt erop gewezen dat aangezien hij tot dezelfde stam behoort en hij in contact stond met een familielid van u, er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u meer informatie over hem kan verschaffen. Maar u geeft opnieuw aan niets over hem te weten (CGVS, p.9). U wordt gevraagd om meer namen van lokale talibancommandanten te noemen, waar u niet in slaagt (CGVS, p.9). Het is zeer opmerkelijk dat u zo weinig weet over uw vervolgers, de medewerkers van de madrassa, uw medeleerlingen en eigen vrienden. Nochtans geeft u zelf aan dat: ‘als er daar iets

gebeurt in mijn thuisdorp, dan komt iedereen dat te weten' (CGVS, p.9). Het is dus uiterst bevreemdend dat u zelf zo'n gebrekkige en vage kennis tentoonstelt hieromtrent.

Bovendien wordt u meerdere keren gevraagd of u ja dan neen gedwongen werd gerekruteerd door de taliban, maar u antwoordt niet op de vraag (CGVS, p.10). U kan ook niet duiden waarom de taliban net u zou willen rekruteren, daar u geen profiel hebt dat voor hen een speciaal nut kan dienen. Bovendien maakt u duidelijk niet gewillig te zijn om de taliban te vervoegen. U kan hierop niet antwoorden maar herhaalt slechts uw asielrelaas (CGVS, p.10). Uw verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban stemmen echter niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u ze beschrijft, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Gelet op de vaststellingen hierboven, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde vervolging door de taliban."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Het feit dat de verzoekende partij op bepaalde vragen met betrekking tot haar vluchtrelaas het antwoord schuldig bleef en er niet voor opteerde een antwoord te verzinnen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat zij met betrekking tot kernelementen van haar relaas doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen, wat evenwel niet het geval bleek. De Raad ziet niet in wat er misleidend is aan het advies van de verwerende partij om steeds de waarheid te vertellen en geen antwoorden te verzinnen. Behalve door onwaarheden en incoherenties, kan de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas ook door vaagheden of lacunes worden aangetast. *In casu* kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij over dermate weinig concrete informatie beschikt omtrent de kern van de door haar aangevoerde feiten, dat hieraan redelijkerwijze geen enkel geloof kan worden gehecht. De informatie die de verzoekende partij desbetreffend wel kon geven weegt niet op tegen het geheel van de elementen waaromtrent verzoekers verklaringen onaannemelijk lacunair en vaag zijn gebleken.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij omwille van haar lage scholingsgraad het voordeel van de twijfel had moeten krijgen, kan zij door de Raad niet worden bijgetreden. Vooreerst kan haar verklaring omtrent de reden waarom zij nooit naar school ging niet overtuigen. De verzoekende partij verklaarde dat zij niet naar school ging omdat er geen school is in haar dorp. Haar erop gewezen dat haar dorp niet ver van Jalalabad ligt en er toch scholen in de buurt zijn, antwoordde de verzoekende partij dat zij niet wist of er al dan niet scholen waren in Jalalabad. Dat de verzoekende partij, die aangeeft op twintig minuten van Jalalabad-stad te hebben gewoond, niet zou hebben geweten dat er in dergelijke grootstad scholen zijn, acht de Raad niet aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Bovendien is de verzoekende partij niet consequent in haar verklaringen dienaangaand. Na de pauze tijdens haar gehoor komt zij zelf terug op de vraag waarom zij niet in Jalalabad naar school ging. Zij herhaalt dat zij niet wist dat er daar scholen waren en voegt daar aan toe dat zij ook bang was voor explosies en ontvoeringen. Dergelijke onaannemelijke en uiteenlopende verklaringen doen afbreuk aan verzoekers profiel van ongeschoolde jongeman. Hoe het ook zij, laaggeschooldheid kan de gedane vaststellingen *in casu* niet verschonen of verklaren. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is doorleefde en precieze verklaringen af te leggen omtrent persoonlijke gebeurtenissen die raken aan de kern van haar relaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verwijzing naar beslissingen die de verwerende partij in andere dossiers zou hebben genomen is niet dienstig, nu elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Het loutere feit dat individuele en gedwongen rekruteringen van het type dat door de verzoekende partij werd beschreven volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier kunnen voorkomen in bepaalde delen van Afghanistan, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat aan de poging tot rekrutering van de verzoekende partij niet het minste geloof kan worden gehecht omwille van de hoger uiteengezette pertinente redenen.

Nog daargelaten het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, dient te worden gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen heeft afgelegd betreffende haar identiteit. Zo verklaarde zij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij

Tadzjiek is van etnische origine en dat haar moeder de familienaam Y. draagt (stuk 13, verklaring DVZ, nr. 6 d,e). Bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft zij echter aan haar etnische origine te willen wijzigen in 'Arab' en verklaart zij dat haar beide ouders haar familienaam, S., dragen (stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.8). De verzoekende partij vermeldt uiteenlopende redenen voor de discrepantie in haar verklaringen. Zo geeft zij aan dat de tolk te snel ging tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Anderzijds beweert zij dat zij tijdens haar eerste interview onder druk stond omdat zij astma heeft en dat zij daarom fouten maakte. Haar gevraagd waar de foutieve achternaam van haar moeder, Y., dan vandaan komt, antwoordde de verzoekende partij dat zij die naam verzonnen had en voegde zij daaraan toe dat zij ook zomaar zie dat zij Tadzjiek is omdat zij niet zeker was over haar etnie (stuk 5, gehoorverslag, p. 3).

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar algehele geloofwaardigheid in twijfel te trekken op basis van twee kleine fouten die zij zou hebben gemaakt betreffende haar etnische origine respectievelijk de familienaam van haar moeder, gaat zij voorbij aan de hoger weergegeven pertinente en concrete motieven op basis waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar vluchtrelaas. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing, noch toont de verzoekende partij aan, dat deze motieven zijn ingegeven door de gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers identiteit. Noch het feit dat de verzoekende partij tijdens haar gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, noch de blote bewering dat medewerkers van deze dienst er een andere visie op de procedure zouden op na houden dan de verwerende partij, kunnen de gedane vaststellingen op afdoende wijze verklaren.

De verzoekende partij wijst erop dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat zij hoofdpijn had toen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord over de redenen voor haar verzoek om internationale bescherming en dat zij zich daarom niet kon concentreren. Dit gehoor vond plaats op 4 januari 2018. Echter, de zogenaamde foutieve verklaringen betreffende haar etnische origine en de familienaam van haar moeder werden gedaan tijdens een eerder gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juli 2017. Hoe het ook zij, de Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen melding maakt van hoofdpijn en daaraan gerelateerde concentratieproblemen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aldus kan hierin geen verschuiving of verklaring worden gevonden voor de hoger aangehaalde vage en gebrekkige verklaringen betreffende de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Behsud van de provincie Nangarhar:

“(…) Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 10 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij verwijst naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Kaboel en Herat en betoogt dat aangezien het in deze steden niet veilig is voor burgers, het in de provincie Nangarhar vanzelfsprekend evenmin veilig is. De Raad volgt deze redenering niet. Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Afghanistan grote regionale verschillen kent, zoals blijkt uit informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en door de verzoekende partij niet wordt betwist, dient de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio als dusdanig te worden beoordeeld. De verzoekende partij toont niet aan dat hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst niet langer correct of actueel zou zijn.

Het algemeen betoog dat de verzoekende partij zich in een positie en leeftijdscategorie bevindt die haar kwetsbaar maakt voor de moeilijke socio-economische omstandigheden waarmee teruggekeerde asielzoekers in haar regio kunnen worden geconfronteerd, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar herkomstregio het risico loopt in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het rechtsplegingsdossier geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS